

islandfke Forfædre som Thorvaldsen, som Is-
lænderne rose sig af var en Islænder. Det kan ikke
interessere Landstinget at høre disse Navne op-
regnede, men jeg troer, at, naar man nævner dem, vil
man erkjende, at flere af dem havde islandf
Rød, og selv blandt dem, der nu drive Handel
paa Island, er det ikke uanfælgigt at paapege
dem, som ligefrem stamme ned fra Islænderne.
Jeg troer derfor, at det er uheldigt at frem-
stille Sagen, som om der her var vittst en
særlig Begunstigelse mod Kjøbenhavn, og som
om der ikke i den daværende Tids Omstændig-
heder laa en Retfærdiggjørelse for, at den is-
landfke Handel saaledes hovedsagelig er ble-
ven draget herved. Jeg lægger særlig Vægt
derpaa, fordi vi fra Begyndelsen af have an-
seet disse overspændte Fordringer fra Islænder-
nes Side for ikke saa lidet begrundede, og fordi
man har meent, at de virkelig havde et ganske
godt Retstrav til Danmark paa Grund af
Forurettelser, som de havde lidt; og derfor troer
jeg, at det er urigtigt, naar man nu kommer
med saadanne Uttringer om de handels-politiske
Forhold, som kun ville kaste et forvirrende Lys
over det Hele. — Endnu skal jeg sluttelig gjøre
opmærksom paa, at der vist nok kan være og
ogsaa i Udvalget har været forffjellige Menin-
ger om, hvorvidt enten Tallet skulde forhøies
lidt, eller om det Naremaal, for hvilket det
midlertidige Bidrag skulde blive staaende ufor-
mindsket, skulde sættes enten til 10 Aar eller
til 12 Aar; men dette er Altsammen efter
min Anskuelse ikke Noget, hvorpaa det væsent-
ligt kommer an; hvad det efter min Anskuelse
væsentligt kommer an paa, det er, at naar en
Provinds eller, om man vil, et Biland — ja,
jeg hørte for, at man kaldte det et Skatte-
land; det var, forekommer det mig, en løierlig
Betegnelse for et Land, som lever af et andet
Lands Skatter, men ikke selv yder Skatter til
dette andet Land — jeg siger, at, naar det
var givet, at Island trængte til et midlerti-
digt Tilskud, saa burde dette dog i alt Fald
ikke staaes fast for evige Tider, men Danmark,
som gav Tilskudet, maatte dog have Indseende
med, om dette Tilskud i Tidens Længde be-
høvedes, og hvormeget eller hvorlidt der behø-

vedes deraf. Derfor forekom der i de første
Forhandlinger altid et indskrænket Naremaal,
hvortil dette Bidrag skulde ydes, og efter hvis
Udlob det saa skulde tages under Overveielse
af den lovgivende Forsamling her, om det
skulde fornyes, for hvormange Aar det skulde
fornyes, og i hvilket Omfang det skulde for-
nyes. Dette stødte nu Islændernes saakaldte
Selvsølelse. Selvsølelsen yttre sig jo paa
mange Maader. Hos Nogle yttre den sig i
at ville staae uafhængig saavel i den ene
som i den anden Henseende; den selvstændige
Mand vil hellere sulte end tage mod bestemte
Gaver paa ubestemt Tid. Altsaa det stødte
imod Islændernes Selvsølelse, og de forlangte
Nogel, som skulde være dem visere, som
skulde være mere uforanderligt end det, der i
Begyndelsen var dem tilbudt, ja, de gif i
deres Fordringer saa vidt, som jeg ikke troer,
at nogen Provinds i noget Land er gaaet:
de forlangte at faae udbetalt i Obligationer
en Capital, der vilde give den Rente, som
man vilde erkjende for at være dem skyldig
som Bederlag for tidligere Tidens mislige
Forhold. Saa kom man ind paa et fast og
et midlertidigt Beløb. Som sagt, der kan
være Tvivl om, hvorvidt man derved har
truffet det absolut Rette; men det forekommer
mig dog, at, naar et Land med en saa ringe
Befolkning som Island faaer foruden 15,000
Rd. om Aaret til Postforbindelsen endnu
15,000 Rd. til sin øverste Forvaltning og
30,000 Rd. midlertidig, saa er det et meget
betydeligt Tilskud at give et saadant Land,
naar man skal kunne vente og haabe, at det
vil anstrenge sig mere, end det hidtil har
gjort; thi det vilde vi dog uden at kaste
Steen paa Islænderne kunne minde om, at
der er skeet flere Forsøg paa at frembringe
en Industri, og navnlig at ophjælpe Fiskeriet,
men som ere strandede tildeels vistnok paa
Naturbegivenhederne, men vel ogsaa paa Is-
lændernes Ulyst til at anstrenge sig selv. Jeg skal
ikke tale om de Beneficier, som Islænderne
nyde herne, og som de, ville blive ved at nyde
ved Siden af disse Tilskud, men jeg skal ved-
blivende fastholde den Anskuelse, at, vil man